

ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ Α ΠΟΥ ΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εικοστή μηροστή του
ως την γην των Παρθενών

Εικοστή του Νοεμβρίου
του μηνός του Δεκεμβρίου

Στίχοι για μερικούς
ψευτοβασιλικούς.

Τὸ νὰ θέλουν τὴν ἀλήθεια νὰ μὴ λένε στον Βασιλῆα
καὶ σ'τὴ χάρι νὰ οὐ βάζουν εἰς τὴν μέθοδον πάλην
Τὸ ποτὶ νὰ μὴν ἀλλάζουν τὸν παῖδον σαλτοχάρων
καὶ ποτὶ νὰ μὴν ἀνοίγουν τὰ κλειδιά τῶν σιδηρῶν
καὶ νὰ ὄσων τῆς πόλεως τὴν κατάνη καὶ τὸ γέλι
καὶ σ'τὸν τοῖχον νὰ κτυπήσουν τὸ ξερὸ καὶ τὸ κερδί.

Τὸ νὰ πέρνουν κάθε τόσῳ μὲς σὲς γωνίας τὸ κοτέτσι
καὶ ἀπ' τὸν οὐρανὸ νὰ σ' ἀπλάσσουν ἐπιπλοὶν θέλουν ἔτσι.
Τὸ νὰ σφίγγουν ἑθνοδουλούς νὰ πρὸσφέρουν εἰς τὸ Στάμμα
μὲ τὴν πλάτη, μὲ τὸ φέμμα,
καὶ ἔπειτα νὰ βάζουν ὡς ἄνθρωπον Μπαγγιῶν φιλοφροῦν
καὶ νὰ λένε σαχλαμάρι καὶ κωβερνταὶς κωβιτούρος.

Τὸ νὰ γίνονται κοπέλια καθὲς ἀδελαιδίμα
καὶ μὴ βλέποντες τὸ πνεύμα νὰ προσέχουν εἰς τὸ γράμμα,
τὸ νὰ θέλουν ἐμπροσθεῖ τῶν νὰ ἰσχυρῶν καὶ νὰ τρέμῃ
τῆς ἀλήθειας τὸ κάλυμα,
καὶ φροσὶ Τυροκομηδαὶ νὰ κωβερντῶν ἑδῶ πέρα,
δὲν σημαίνει τίποτ' ἄλλο παρὰ τὴν κακίαν τῶν μέγα,
τὴν κακίαν ψυχὴν τῶν φάσμα, τὸν κακὸν τῶν τὸν καιρῶ,
καὶ ἕνα μαλλίωμα γὰρ.

Ἐν τῷ μέτῳ Νοεμβρίου
πρόεδρος τῆς Βουλευτηρίου.

Φ. — Ἐπειδὴ Νοεμβρὸς εἶναι καὶ Ἀστυνομήν ὁ ἀρχαῖος
καὶ ἔχοντες μεγάλη βία
καὶ χαρτοπαντοπία ἀστυν
ἐξουσίας, οὐδ' ἀστυν
καὶ καθὲς ποτὶ νὰ ἔξω
πῶς πηγαί' ἢ πολιτεία.

Ἐπειδὴ μὲς παραλίαν νέος παρκαμῆν
καὶ ἢ κοιλίας πῶς γοργασθῶν
πρὸς τὰρα νὰ πρὸσθῶν
ἢ πρὸσθῶμα θὰ βγάλῃ καὶ ἢ πρὸσθῶμα.

Ἐργαζοῦνται τέσσαρα καὶ πλῆρα
ποῦ θὰ ἔβρουν ἀγαθὸ μὲ πρὸσθῶμα

Ὁκτακόσια καὶ ἑξήντα
μεγαλύνου τὸν κάθε Σοφῆ.

Ἐπειδὴ καὶ αὐτὸς καὶ ἄλλοις
θέλουν σόλους ἀγαθούς,
καὶ γὰρ σόλους ναυπηγούς πάντες καὶ ἔχονται πρὸσθῶς
ἀπὸ γαλιθαῖοι ἀστυνομῆτες

Ἐπειδὴ καὶ ὁ Κόμης θέλει σὲς παρκαμῆς
σοβαρὸς οἰκονομίας,
καὶ ἄλλοινα μελετᾷ
πῶς θὰ κλέβῃ καὶ τὰ κέρδη
καὶ κοπιῶντα περὶ τὸν πῶμα

Πλῆθι φίλοι τοῦ φαντασθῶν πῶς
ἔτσι καὶ γὰρ χαρῶν

ἀπ' τὴν στήν τοι καὶ ἔλθῃσι θὰ τὸ κέρφες κοπιῶν
καὶ θὰ χόρῃ τὸ Κουβέρτο, τὸ μαγικὸ κελεφῶν

Ἐπειδὴ καὶ τὸν φροσθῶν τὸσῶν φίλων τοῦ θυμῶ,
ἐπειδὴ καὶ καταγορῶντα πρὸσθῶντες νομοί
καὶ πολλὰ Παροπλοῖα
ποῦ μὲς ἔχονται ἀστυν
καὶ ἀλατῶς ἢ φάσμα
καὶ ἀλατῶς τὸ σφραγίσ
μὲναι καὶ θὰ μετῆ μόνον
καθὲς καλοῦ πηγῆ,
καὶ τὸν νέον ἢ πῶμα
τὴν ἄρα θὰ κωβερντῶν

Ἐπειδὴ καὶ τὸν γενναῖον
γενναῖον ἢ γενναῖον
μὲ τὸ σόμα κωβερντῶν
στένει πῶμα ἔτσι
πρὸ τὸσῶτων πρὸσθῶντων
καὶ οἰκονομικῶν θαυμασῶν.

Ἐπειδὴ οὐκ ἔστιν ἀστυν
καὶ ὁ Σινοπλίος ὁ πῶμα
καὶ βλασφῶν πολλοί
καὶ ἂν δὲν ἔλθῃ καὶ ἢ Βουλῆ
δὲν ἢ μπορεὶ ναίειν νὰ μὴν σοβαρῶς καὶ ἔχονται
ἂν τοῦ Κόμης θάνατ' φίλος ὄσων καὶ ὁ ἔχονται

Ἐπειδὴ καὶ τὸν φαντασθῶν πῶς
καὶ ὁ Σινοπλίος ὁ πῶμα
καὶ βλασφῶν πολλοί
καὶ ἂν δὲν ἔλθῃ καὶ ἢ Βουλῆ
δὲν ἢ μπορεὶ ναίειν νὰ μὴν σοβαρῶς καὶ ἔχονται
ἂν τοῦ Κόμης θάνατ' φίλος ὄσων καὶ ὁ ἔχονται

'Επειδή σ' αὐτὸν τὸν τόπο, ποικίως τὸν Παρθενῶνα,
κάθε συμπόλιτος θέλει ναλοαίρι και χαμόνα
βήμα τῆς Βουλῆς ὡ' ἀκούη, βήμα τῆς Βουλῆς νὰ βλέπη,
καὶ ὅσας ἔδρας κοιμισμένους νὰ ζυγῆν μὲ τὸ σάλλα.

'Ἐπειδὴ τὸ Παρλιμέντο τοῦ λαοῦ τοῦ χασομέρη
τὸ δραστήριον νινεῖ,
καὶ ναρεῖ καλὰ δὲν ἔρει
κ' ὁ Ζοῦμης τ' φρονεῖ.

'Ἐπειδὴ κ' αὐτὸς φραεῖν ὅσῃς Ἀγίνης τὰ νερά,
καὶ σὺ τὴν πλῆθος τῶν δεινῶν
κ' ὁ Γιωρεῖς τῶν Λεγανῶν
λίνα τοὺς Σπαρανοπούλους πῶς τὸν ἔδρασε σιληρό.

'Ἐπειδὴ τὸ Παρλιμέντο μένει σατηρία μόνη,
κ' ἐνθουσι καὶ μὴ λησιμέει
πῶς καθεῖς τὰ κλέη φάλλει παπαγάλων μας ἔγκριτων
δι' ὄργωνων πολυχόρδων,
κ' ἔκρασε κονεῖ σ' ἐκείνην τὴν Βουλὴν τῶν Κοινοτήτων
νάσαι καὶ Βουλὴ τῶν Ἀόργων.

'Ἐπειδὴ τὸ Σύνταγμα μας τὸ κατηγορεῖ καθεῖς
κ' Ἐθνοσυλλετούσαι θέλουσι παρῶνται συμπαιθεῖς,
γὰ νὰ φέρουν διπλοσίους ἢ καὶ πλειόσας πατέρας
καὶ ὡ' ἀλλὰς ἢ σκουριασμένη μηχανὴ τῆς κανονήρας.

'Ἐπειδὴ μὲ ρητορεία, καθισθὸ καὶ ναργιλλέ
πιθανὸν νὰ δράξη νίνας ἀξιόμαχος Ἑλλάς,
καὶ σπαρμένον Μαιεδόνων ἀνακνέπτον κεφαλαὶ
καὶ τὰ μέτρα των καρφῶνον σὲ ρητόρων κεφαλάς.

'Ἐπειδὴ καθένας εἶναι τῆς κοιλίας του θεράπων,
ἔπειδὴ καὶ καλογήρους ἔξορῶν ἐν Μονῶν,
ποῦ τὰ ράσα των σκεπάζουν πόθους φλογερῶς Πριάπων
κ' εὐγενεῖς ἐπιθυμίας οἰκοφύλων Σιλητῶν.

'Ἐπειδὴ λαὸς σὲ φόρους ἐνωχούμενος βαρεῖς
γύπας δὲν ἐκόρασε,
κ' ἐπειδὴ κ' ὁ Θεοδορεῖς
σκούρα ξαναφάρασε.

Δι' αὐτὰ, βρεῖ Παρικλιέτο, δίχως πάθος καὶ γολῆν
τοῦ Συντάγματος τελούστας ὤραμένην ἐντολὴν
πρὸς τὰ τέλη Νοεμβρίου προσκαλοῦμεν τὴν Βουλὴν.

Π. — Πόσον χαιρῶ, Φασουλῆ μου, ποῦ μετὰ τινος ἡμέρας
ὄ' ἀντικρύσω τοὺς πατέρας.
τὴν Τετάρτην σατηρία
καὶ πολλῶν παρηγορία.

τὴν Τετάρτην φορτωμένους εἰ σχεδὸν ἀραμπῆς,
τὴν Τετάρτην προδεσθένων ἢ Τραυλὸς ἢ Τσαρλαμπῆς,
καὶ κατὰ τὴν Ἀσωνίδας ἢ Στεφάνου, μὲν ἀμῖ,
κὲν κ' ἐκείνος ὁ Μπουρῆς, ἢ τοῦ κόμματος μαμμῆ.

Φ. — τὴν Τετάρτην, Παρικλιέτο, κυματίζουσα παντιέρα
ὅσῃς Βουλῆς τὰ κεραμιδιὰ νάσαι ὅσους ἔχθρους φοβέρα.
τὴν Τετάρτην γενναίους, ἀμφοῖν μάλῶ, ἀνδραῖα,
ταρλαμπούμα ταρλαμπῆ,

τὴν Τετάρτην προδεσθένων
γὰ Τραυλὸ καὶ Τσαρλαμπῆ.

τὴν Τετάρτην τέλος πάντων διασκέδασαι καὶ κῶμος
καὶ κῶπον, Παρικλιέτο, προσευχῆ κ' ὀλιουσιεῖα,
κ' ἴσως μὲ τοὺς ἄλλους τόμους ψηφισθῆ ἢ καὶ κῶμος νόμος
προστατέων τὰ μεγάλα καὶ μικρὰ χαρτοπαιτεῖα.

Κῶπτα τί χαρτοπαιτεῖα παίζουν ὅσας ἱσοφάνους
καὶ φιλοπατρίας ρόλεν,
καὶ πολλῶν λεπτὰ μαζέδουν νὰ τὰ σταύουν ὡς ἀφάνους
εἰς τὸν μέλλοντά μας Σύβουλον.

Τὸ μουφλοῦζικο Κουβέργο τῆς ἀγρόπου Ρωμησοῦνης
ἀγροποῦντες παρῶνται
κ' ἀποστράπτοντες ἱππῶνται
τῆς κρατῆς τῆς κροσῆνης
τὸ ἔκπουθῶν, τὸ δαιμονίζουσι,
καὶ τοῦ βγάλῶν δουλειαῖς,
καὶ τὴν πόλιν ἀρτυρίζουσι
κάθε τόσο πιστολαῖς.

Παῖζει καὶ κρηνηραῖο,
παῖζει καὶ τραμπουναροῖο,
παίζουν καὶ περιφαναῖς,
Λοδίας, Κόμητες, Βαρόνοι,
ποδοῦν πρότους συγγενεῖς
καὶ μαρμαπάδες στὴν Κοροῖνη.

Πόσοι τάχα δὲν παίζουν καὶ τῆς φτώχειας τὸ φρομῖ
καὶ τοῦ κράτους τὴν τιμῆ,
κ' ἔκρασαν μὲ τέχνη φάσσα
τὴν Ρωμῆαυ τὴν ῥάσσα.

τὴν Τετάρτην τέλος πάντων παῖει κάθε συμφορῆ....
'μπρός ὅσο Παρλιμέντο σένα....
τί χαρὰ μας, τί χαρὰ!
οἱ, νομοὶ θὰ γίνουν δένα.

'Στὴν φυλὴν μας τὴν με γάλην
ἀνατέλλ' ἡμέρα δόξης,
κ' ἀρχισαν τοῦ τύπου πάλιν
τυπικαὶ καταδικόσεις.

"Ἄν εἰπῆς καμμὴν ἀλλόθερα μέσα ὅσο λημέρι τοῦτο,
λέν πῶς κῆνεσι τὸν Φέσσο,
τὸν Ἀρμόδο, τὸν Βροῦτο,
καὶ οἱ βάζουσι ὅσο φρέσσο.

Σ' ἄλλους πρέπει φυλακὴ
κ' ἄλλους κουβαλοῦν ἐκεῖ.

"Ἡ καρδίους καὶ δουλιος καὶ μετόνοιας ἔως νάσαι,
ἢ ὅτῃ χάρη σὲ καθῆσαι παρασίτων Συνδικεῖας.
Εἶν' ἐλεύθερος ὁ τίπος, Παρικλιέτο κωμοῖρη,
φθάνει μοναχὰ γὰ τούτους νὰ βασιεῖς λιβατιστήρι.

Βρεῖλαμάρ' Ἐρεμία,
νὰ μὴ βγάλῃς γὰδ μιὰ
τὴν Κυβέρνησι μαμμῆ,
γὰ κατὰ Βασιλεῖα.

Ο Κόνιες μιὰ χαρά
ψαρεύει τὸν ψαρά.

Πάψε κιά γι' αὐτὸ τὸ κρότος τῆς ἀπέλευσθαι φαγοῦρα
κριν ἰδίως τὸν Κατρινάνο μετὰ τοῦ Παπαλεγοῦρα
καὶ παγώση τῆς κρέας σου τῆς τρομάρας ἢ λιγοῦρα.

Μὴ τὴν γλώσσα σου, καὶ μάνε, τὴν τροχίλης σὸν φαλλίδι,
τρέμε κἀθε μαριφέστο....
κῆτα τὸν Γαβριηλίδη,
λέν πῶς θὰ τὸν πᾶν ἀέστο.

Ὁ λαμπρό μου φεγγαράκι, ποῦ μὲ ρέμβηθι σὲ κινεῖ,
φύγε μου νὰ περπατῶ,
καὶ ὅτῃς Δόξακι νὰ πηγαῖνω καὶ νὰ κόβω τὰ χαρὰ
μὲ νομμοῦρα θὰδ' ὅτῃ μῆση καὶ γαρὸφάλο ὅτ' ἀθερά.

Ποῦ σου θέματ' ἄρρητα μὴν κἀθεσαι καὶ ψάλλεις,
σὴρε σὲ Δόξη, Παριλῆ, τὸν πόντο σου νὰ βλῆς.
Καὶ σὸν ἀδεῖσ' ἢ τὸπῃ σου καὶ κἀνεως φαλιμέντο
γὰ τῆς ἡμέρας τὸ ψωμί ποσὸς μὴν ἀνησῆς,
καὶ ἀπὸ τῆς Δόξης πῆγαῖνω ταχὺς σὸ Παρλαμέντο,
καὶ ἀπὸ τοῦ κρότους παλλεται καὶ τὸν Ρωμηὸν ἢ τὸπῃ.

Π. — Τρέμα τὴν λογομοῖσαν ἀδοτήρας δικαιοσύνης...
θὰ γενὸ λαμπρὸς ἐπιότης τῆς τραπέζης τῆς πρῶτης,
καὶ ἑλευθέρως θὰ τὰ κόβω σὸν ἀνάμης αεβριταλῆς
ἀχως νόμος νὰ φοβοῦμαι, δικαστὰς καὶ Εἰσαγγελίς.

Πότους δὲν θὰ λογαριάζω,
τέτονος δὲν θὰ σημάζωμαι.

μπαμ καὶ μπουὶ θὰ νομμοῦραζῶ
καὶ θὰ νομμοῦραζῶμαι.

Ἐν δνόματι τοῦ νόμου θὰ τὰ κόβω, παρλαπία,
ποῦ ρητὸς μοῦ παραγγέλλει παῖζε, σούφρανε, καὶ κῆτα.
Ἐν δνόματι τοῦ νόμου ἴμερα γόντα θὰ τὰ κόβω
διχως ἔξουσίας φρόβο,
καὶ ἔν δνόματι τοῦ νόμου θὰ δουλεῖη μπαλαμοῦνι
καὶ θὰ λέω καὶ θὰ γράφο: τί διοίκτηρας καὶ τούτη!

Ὁς κρησφόνεθι μου μόνον, ἀδελφέ μου Φασουλή,
θάνα Δόξη καὶ Βουλή,
καὶ ἀπὸ τῆς Βουλή θὰ βγαῖνω
καὶ ὅτῃ Δόξη θὰ πηγαῖνω
καὶ ἀπ' τῆς Δόξης καὶ τὸν ἔργο
ὅτῃ Βουλή καὶ ἀκούσω λόγο.

Φέτος εἶναι ποῦ θὰ θέρω...
τί καλὸ θὰ τὴν περῶσω.
Παρλαμέντο καὶ παχηθῶ
καὶ ἔν ἀνάγη καὶ σαιλῶ.

Φ. — Πιθανὸν καὶ μὲ τὴν Νόμα, Περικέτο μου τραλλέ,
πιθανὸν καὶ μὲ τὸν Ρῆγα καὶ τὸν μῆστρο τὸν Βαλλέ
νὰ γηνοῦν Σηρατοὶ καὶ Στόλοι
καὶ ἔρωες νὰ λάμψουν ἔλοι.

Πιθανὸν, βρε Περικέτο, ἔξογαθῶρα νομμοῦραζῶ
μέσα ὅτῃς Μακεδονίς καὶ ἀντιχῆσαν τῆς μερῆς.

και τους δούλους να κορώσουν
μή των κουμποριών των κρότων,
και με τούτων να πειρώσουν
τάς ψυχάς των αλιεργάτων.

Μην κοιμάσαι, βρέ χαμένε,
μή τὸ Παρλαμένο σήκω...
γὰ τὸν Θεοτόκη λένε
πὸς δάλλῃ 'στὸν πρώτο λόγο,

κί' ὁ Σιμόπουλος με τρόπο μπαλαμουσι θά τοῦ κἀνῃ
καὶ θά πέσουν εἰς τὸν Κόντε πελαγοὶ καὶ πελεκάνοι.

Τοῦ Μαρόκου πολιτεία,
σὴν κί' ἡ Βουλὴ πρῶτον ἐκεῖ,
κί' ἴσως τὰ χαροπαλαιὰ
νὰ γενοῦν ὀρεπὰ τεμένη.

Καὶ γὰ τοῦτα, καθὼς οὐπα, λιθῶν νὰ κόβουν νόμο,
κί' ἂν κἀνεις μ' αὐτὰ τὰ βάλῃ
νὰ τοῦ κόβουν τὸ κεφάλι
μὰ χαρὰ 'στὴν λαμητόμο.

Τὴν Τετάρτην δίχως ἄλλο 'στὴ Βουλὴ σὲ μαρεσθῶ
γὰ νὰ δοῦμε τοὺς πατέρας, πάρε κί' ἕνα πατερό.
Πάρε καὶ τὴν Περικίτου, τὴν ὄραϊον σου γυναῖκα...
'πὲς τῆς νὰ χαρῆ κί' ἐκεῖνη πὸς νόμοι θά γίνουν δένα.

Π.—
Λὲν θά λείγω, Φασουλῆ,
παμφιλότην κεφαλή.

Ἀπὸ τὴν ταραχοῦντὸν
τὴν σηματοῦντὸν Τετάρτην,
ποῦ θά τρέξω καὶ θά 'δῶ
τὸν παιποῦ τὸν Μπουλαρῆτην,

καὶ τὸν Κόντε τὸν Βουβρόνο καὶ τὸν κἀπε παραγίλο,
δὲν θά λείγω δίχως ἄλλο, ποῦ με καὶ κατῆγε ὄρα.
γὰ' ἀπὸ σημεῖα θ' ἀλείρω τὸ μουνάτιον μου μαγεῖνα,
καὶ θά 'πῶ 'στὴν Περικίτου πὸς νόμοι θά γίνουν δένα.

Πλὴν ὁ κῆρυξ Σαμηῆς ἔως τώρα δὲν ἐράνη...
μὰ ποῦ νάνα; τί νὰ κἀνῃ;

Ἐπίκλησις τοῦ Φασουλῆ γὰ τὸν μουγγὸ μουντακαλιῶ.

Φ.— Ἡ 'στὴς Ἀθήνης τὸ νηοὶ τετόνευς τῆς ἀρίδες,
εἶτε φαρμακεῖς ποιεῖσθε καὶ πᾶνεις οἰαγορίδες,
εἶτε κυττάει ποταμοὺς καὶ λίμνας καὶ πηγάδια,
ἢ φρεῖνετε μόνος ποιοταῖς, ἢ εἰργεῖτε παραγάδια.

Κᾶν μέσον ἦλο τὸν χροῦθ καὶ τ' ἀργυρὸ φεγγάρι
μύθου, ἀκούε φαρμάκους μετὰ χαρῆς ἀρρήθου,
νὰν ἀπάει μετ' ἰσὺν ἔντρο σου χροῦθ πὸς πᾶνεις γὰρι
καθὼς ἐκεῖνος ὁ φαρὰς τοῦ πάλαι Θεοκρίτου.

Ἡ 'στὴς θαλάσσης τὴν βοήθ προσέχει κατ' αὐτὸς
καὶ δὲν ἀκούει ποῦ σου λέει πὸς τῷ ἢ φάρμα λίμνω,
εἶτε ὄραο σὲ ἄλλο σου νὰ σταίης μελετῆς
καθὼς ἐκεῖνος ποταμίαις 'στὸν Τριτανταφυλλίω.

Εἶτε σὲ βράχοις καὶ σπηλαιῖς,
εἶτε κορτὰ σ' ἀρρομασταῖς
εἰργεῖς τοῦ κῆρυκος τῆς δουλειᾶς.

Εἶτε ἐκ τοῦ Πόνου δὲ ἄλλο
σπῆλαις, ὅπου φίλους σου φιλᾷ,
εἶτε Νηράδες τοῦ γαλοῦ
σοῦ ἐναπέρηθον τὴν μιλήθ,
εἶτε λαλεῖς μετ' ἰσὺν καὶ περποῦσθε Δελφίνας,
τὴν δὲ ἦσιν μας ἀκούσε καὶ πέτα 'στὰς Ἀθήνας.

ὄρα κί' ἡ
ἔρα φ

Καὶ τώρα φῶς μου, Περικίη, τὸ τακτικὸ μου ἐξόλο.

Π.— Φαροῦ πὸς δὲν τῆς ἔραγεσ' ἐπὶ παραμένο φύλλο.

Νέαν προδοῦν ὁ κῆρυξ ἔραμε σηματοῦντὸν...
κί' ὁ τοῦ Χαιροποῦλου ἔ Χρόνος ἔρατον Κυριακῆν,
ἐξασείλους προβάλλει κί' οὐκασείλους ἔραμε,
ποῦ καθένος θ' ἀπορήσει καὶ θ' ἀνοίξη χάσκον στόμα.
Ἐφῆρε κί' ὁ Χρόνος τώρα μετὰ πισοτήθου
τῆς προδοῦν τῆς μεγάλης θαυμαστῆς ναυαγήθου.

Κωστής Σανδοπολίτης, νέος ὅπου ὀμπίσειται,
κί' ἡ τοῦ Καλοπᾶθη πολέμουσι Ἐλένη
τοὺς εὐτυχεῖς των γάμωνος ἐτέλεσαν ἡσυχῶς
κί' ὁ Φασουλῆς ἐδῆξῆθ ὁ τῆς ἔρατος διοικήθου.

ΛΑΧΕΙΟΝ ΕΘΝ. ΣΤΟΛΟΥ

Ἐθνικὴ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος. — Ἴονικὴ Τρά-
πεζα Limited. — Τράπεζα Ἀθηνῶν. — Τράπεζα
Βιομηχανικῆς Πιστώσεως τῆς Ἑλλάδος.

Ἀπὸ τῆς 1ης Νοεμβρίου 1904 ἀρχεῖται ἐν ταῖς θυ-
ραῖσι τῶν τε ἐν Ἀθήναις καταστημάτων καὶ τῶν ὑπο-
καταστημάτων τῶν ἀνωτέρω Τραπεζῶν, ἐφοδιαζομέ-
νων ὑπὸ τῶν δημοσίων ταμείων, ἢ πωλείας τῶν γραμ-
ματίων τοῦ ὑπέροχου

ΕΘΝ. ΣΤΟΛΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ ΤΟΥ 1905
ΤΙΜΑΙ ΓΡΑΜΜΑΤΙΩΝ

Ἀπὸ γραμματίων ἀμείνων 20 ἄρ. 3 ἑκάστον
> 21 ἄρ. 100 2,25
< 22 ἄρ. 100 2,50

ΚΑΝΟΝΕΙΣ ΤΕΣΣΑΡΕΣ
Τῆς 2) 18 Ἰανουαρίου, 3) 16 Ἀπριλίου, 3) 16
Ουλίου καὶ 1) 15 Ὀκτωβρίου 1905

ΚΑΝΟΝΙΣΤΑΙ ΕΚΑΤΗ ΤΗ ΚΑΝΟΝΙΣΤΑΙ	
ΚΕΡΑΝ	ΔΡΑΧΜΑΙ
100,000	100,000
1	25,000
1	10,000
3,000	15,000
100	5,000
411	10,000
578	50
1000	225,000

Ἐκ τῶν γραφείων τῶν ἀνωτέρω Τραπεζῶν